

Панијум — Број двадесет и три

После савеза поступаће лукаво.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Данило 11:24 означава раздобље у којем ће пагански Рим владати врховно речју „време“. „Време“ у пророчкој примени представља 360 година, а те године су отпочеле код најчувеније поморске битке древне историје, битке код Акција 31. године пре Христа. Било је и других поморских битака које су биле веће и стратешки сложеније, али је Акцијум био најиконичнија поморска битка због своје повезаности са Марком Антонијем и Клеопатром. Слично по историјском значају рушењу Берлинског зида у испуњењу Данила 11:40, и Кулама близнакињама од 11. септембра у испуњењу Откривења 18; јер када Бог бира историјске догађаје да испуни Своју пророчку Реч, Он то чини на начин који привлачи пажњу најшире могуће публике.

И после савеза склопљеног с њим, поступаће преварно; јер ће доћи и оснажити се с малим народом. Ући ће мирно чак и у најплоднија места покрајине; и чиниће оно што нису чинили његови оци, нити оци његових отаца; разделяваће међу њима плен, грабеж и богатство; да, смишљаће своје намере против утврђења, али само за извесно време.

Данило 11:23, 24.

Урија Смит закључује своја запажања о савезу између Рима и Макабејаца из двадесет трећег стиха, осврћући се на мали народ из тога стиха.

„У то време Римљани су били мали народ, и почели су да поступају лукаво, или с преваром, као што та реч означава. И од тог тренутка уздизали су се постојаним и брзим успоном до висине моћи коју су потом достигли.“

„[Цитиран двадесет четврти стих].“

„Уобичајени начин на који су народи, пре римских дана, долазили до драгоцених покрајина и богатих земаља, био је ратом и освајањем. Рим је сада требало да учини оно што нису учинили оци нити оци њихових отаца; наиме, да та стицања прими мирним путем. Сада је био уведен обичај, дотад нечувен, да краљеви завештањем остављају своја краљевства Римљанима. Рим је на тај начин дошао у посед великих покрајина.

„А они који су тако потпали под власт Рима извукли су отуда немалу корист. Били су третирани с благошћу и снисходљивошћу. Било је то као да су им плен и грабеж били разделяни међу њима. Били су заштићени од својих непријатеља и почивали су у миру и сигурности под окриљем римске моћи.

„О другом делу овога стиха, епископ Њутн износи мисао о смишљању намера из утврђења, а не против њих. То су Римљани чинили из снажне тврђаве свога града на седам брегова. ‘Чак и за неко време;’ несумњиво пророчко време, 360 година. Од које тачке треба рачунати ове године? Вероватно од догађаја који се износи у следећем

стиху.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Смит наставља и поистовећује битку код Акцијума 31. године пре Христа као полазну тачку за три стотине и шездесет година. Након навођења двадесет и петог стиха, Смит износи следеће.

„Стиховима 23 и 24 доведени смо с ове стране савеза између Јевреја и Римљана, 161. године пре Христа, до времена када је Рим стекао свеопшту власт. Стих који је сада пред нама износи на видело снажан поход против цара југа, Египта, и догађај знамените битке између великих и моћних војски. Да ли су се такви догађаји заиста одиграли у историји Рима отприлике у то време? — Јесу. Тај рат био је рат између Египта и Рима; а та битка била је битка код Акцијума. Погледајмо укратко околности које су довеле до овог сукоба.“

„[Марко] Антоније, Август Цезар и Лепид образовали су тријумвират који се заклео да ће осветити смрт Јулија Цезара. Тај Антоније постао је зет Августа оженивши се његовом сестром Октавијом. Антоније је био послат у Египат државним послом, али је пао као жртва умећу и чари Клеопатре, распусне египатске краљице. Толико је снажна била страст коју је према њој зачео, да је најзад пригрлио египатске интересе, одбацио своју жену Октавију да би удовољио Клеопатри, даривао овој покрајину за покрајином да би задовољио њену похлепу, прославио тријумф у Александрији уместо у Риму, и на друге начине тако увредио римски народ да Август није имао никакве тешкоће да их наведе да свесрдно ступе у рат против овог непријатеља своје отаџбине. Тај рат је привидно био против Египта и Клеопатре; али је у стварности био против Антонија, који је сада стајао на челу египатских послова. А истински узрок њиховог сукоба био је, каже Прајдо, то што ниједан од њих није могао бити задовољан само половином Римског царства; јер, пошто је Лепид био свргнут из тријумвирата, оно је сада лежало између њих, и како је сваки био решен да поседује целину, бацили су коцку рата за његово поседовање.“ Урија Смит, Daniel and the Revelation, 273.

Пророчки, битка код Акцијума поистовећује се са законом о недељи, јер је представљала треће освајање од три географске препреке које су успоставиле „свеопшту власт“ паганског Рима, како то Смит описује. Као и са паганским Римом, тако је и онда када је трећа препрека папског Рима била уклоњена из града Рима, започела „свеопшта власт“ папског Рима 538. године. Та два сведока указују на закон о недељи тамо и онда када савремени Рим надвладава и шесто и седмо царство библијског пророчанства, и тиме савладава своју трећу препреку; тако успостављајући „свеопшту власт“ за четрдесет и два симболична месеца.

И дадоше му уста која говоре велике ствари и хуљења; и даде му се власт да делује четрдесет и два месеца. Откривење 13:5.

Рим против Египта

Пророчке динамике рата Августа Римског против Египта и Клеопатре биле су покренуте побуном Марка Антонија, и те пророчке динамике, по пророчној нужности, морају представљати пророчке динамике које су приказане у недељном закону.

Код Акцијума Рим је покорио Египат, силу која се састојала од савеза између побуњеног човека и несвете жене. Савез Антонија и Клеопатре представља спој цркве и државе. Код Акцијума, Августинов Рим је покорио силу представљену несветом комбинацијом цркве и државе.

Лик Звери

Клеопатра представља искварену цркву удружену са Антонијем, симболом Рима. Клеопатра је била владар над њиховим односом, како је то представио Урија Смит, када је изјавио да је Антоније „пао као жртва вештина и чари Клеопатре, распусне египатске краљице“. Савез цркве и државе, представљен Антонијем и Клеопатром, означавао је Клеопатру као силу која влада у том односу; стога спој цркве и државе представљен њиховим односом одговара дефиницији иконе звери — која је спој цркве и државе, при чему жена управља тим односом. Акцијум је представљао праслику ускоро долазећег закона о недељи.

Август представља папску силу која осваја Сједињене Државе у ускоро долазећем закону о недељи. Марко Антоније је републикански рог звери из земље, а Клеопатра је протестантски рог. Антоније и Клеопатра се уједињују и говоре као аждаја у ускоро долазећем закону о недељи. И Клеопатра и Антоније су симболи аждајске силе, и када се у потпуности сједине у закону о недељи — говоре као аждаја.

Змајеви

И Грчка и Египат пророчки представљају силу аждаје, а и Антоније је такође представљао силу аждаје. Египат је био југ у једанаестој глави Данила, а Грчка је била запад. Египат је заузео Птоломеј I након што се Александрово царство поделило на четири дела. Птоломеј I је потом постао први пророчки цар југа, а Клеопатра је била последњи Птоломејски владар у Египту. Птоломеј је рођен у Македонији, родном месту Александра Великог.

Македонија се налазила у северној Грчкој и тврдила је да њено пређашње порекло потиче од грчких митских јунака. Јужне грчке градове-државе сматрале су Македонце варварским од Хелениста јужне Грчке. Македонци су били монархија, а јужне градове-државе (полиси), као што су Атина, Спарта, Теба, Коринт итд., налазиле су се у јужној и средишњој Грчкој и на егејским острвима. Ти полиси су често имали демократске, олигархијске или мешовите облике владавине, док је Македонија била централизована монархија са снажном краљевском династијом (Аргеади). Ипак, сви су они били Хеленисти, и када је Рим ступио на историјску позорницу, Хеленисте је означио као Грке. Клеопатра је била последњи птоломејски владар, што је представљало монархијско племе Грка северног царства из области Македоније, односно северне Грчке.

Цар Југа

Клеопатра је била последњи владар Птоломејског царства које је отпочело с Птоломејем I, када се Александрово царство поделило на четири дела. У бици код Акцијума Птоломејско царство, дословни цар југа, дошло је своје крају. Следећи цар југа био би духовни Египат,

представљен атеистичком Француском у историји Француске револуције.

И лешеви њихови лежаће на улици великога града, који се духовно зове Содом и Египат, где и Господ наш би распет. Откривење 11:8.

Дословни Египат био је дословни цар југа у вези с поделом Александровог царства, али духовни Египат је представљен као цар југа пророчким обележјима Египта, а не дословним географским правцем.

Југ и запад

Пошто је Клеопатра била последњи птолемејски владар царства, она је пророчки представљала двојну силу Грчке (запада) и Египта (југа); док је следећи, а потом и духовни цар југа, била Француска, такође двојна сила представљена у Откривењу једанаест као Египат и Содом. Развратност Содома одговара развратности Клеопатре са запада, а Клеопатра са југа одговара атеизму Египта. Двојна природа последњег дословног цара југа била је усклађена са првим духовним царем југа.

Битка код Акцијума била је несвети савез Антонијевог римског змаја и Клеопатриног змаја југа и запада. Антоније и Клеопатра представљају цркву и државу, те освајање Акцијума од стране Августа Римског представља освајање у којем Рим преовладава над несветим двоструким савезом који је праслика лика звери. Триста шездесет година касније, у испуњењу Данила 11:24, Константин је поделио Рим на исток и запад, оставивши жену Рима на западу и преместивши човека Рима на исток. Освајање југа и запада било је праслика поделе на исток и запад после једног „времена“ од триста шездесет година, у бици код Акцијума. У једном ранијем сукобу Антонију је био дат источни Рим, а Августу запад, тако да је Акцијум сјединио исток и запад, али само за једно „време“.

31. пре н. е. и 330. н. е.

Исус увек илуструје крај почетком, тако да освајање Акцијума 31. године пре Христа представља праслику поделе царства на исток и запад 330. године. Акцијум из 31. године пре Христа био је алфа омеге у 360 година које су се завршиле 330. године. И 31. година пре Христа и 330. година представљају праслику ускоро долазећег недељног закона, како је приказано у шеснаестом и четрдесет првом стиху једанаестог поглавља Данила.

Још један симбол

Антоније из Рима, усклађен са Клеопатром јужњака и запада, представља троструки савез унутар њиховог двоструког јединства иконе звери. Крст се такође усклађује са недељним законом, и стога са Акцијумом и 330. На крсту је двоструко јединство цркве и државе представљено Јеврејима (исквареном црквом) који се удружују са Римом (државом) да убију Христа. Трећа страна у савезу на крсту представљена је Варавом, лажним Христом, чије име значи „син оца“. Варава је симболички лажни пророк када се супротстави Христу као истинитом пророку. Рим је био Антоније, а Клеопатра југа и запада представљала је Јевреје и Вараву.

Крст се такође подудара са Илијом на гори Кармилу, где је избор био око тога ко је истинити, а ко лажни пророк. Лажни пророк тада је био двоструки симбол, састављен од пророка Ваала и свештеника гаја. Ваал је мушко божанство, а свештеници гаја представљали су Астароту, женско божанство. Јевреји код крста били су Астарота, женско божанство, а Варава, кривотворина Човека болова, био је мушко божанство Ваал.

Клеопатра је била и царица југа и царица запада. Антоније је био обличје Рима, део троструког тријумвирата који се заклео да ће осветити Јулијево убиство. Јулијева смрт од двадесет и три ране представљала је смртоносну рану папства 1798. године, у испуњењу четрдесетог стиха једанаесте главе Данила. Августин код Акцијума представља исцељење те смртоносне ране. Рана бива исцељена када Антоније и Клеопатра умиру. Антоније и Клеопатра представљају лик звери у Сједињеним Државама, који је троструки пророчки ентитет, састављен од звери из земље и њена два рога. Антоније је један део, а Клеопатра представља друга два дела. Било да је реч о Антонијевом Риму, или о Клеопатрином Египту и Грчкој, они умиру заједно приликом закона о недељи, када се завршава шесто царство библијског пророштва. Пророчки, Клеопатра је у односу према Антонију мешавина црквене политике и државне политике, при чему црквена политика заводи и контролише државну политику.

Друга смрт у праслици

На другом пророчком нивоу Клеопатрина веза са Јулијем Цезаром и Марком Антонијем представља два раздобља у којима је црквена вештина Клеопатре у односу са државничком вештином Римског царства. Јулије ју је оставио 1798. године, при њеној првој симболичној смрти, у испуњењу четрдесетог стиха једанаесте главе Данила; а потом долази своме крају, и никога нема да јој помогне, код Акцијума, у испуњењу четрдесет и петог стиха једанаесте главе Данила. Четрдесети стих је алфа њене прве смртоносне ране која треба да буде исцељена, а омега четрдесет и петог стиха јесте место где она прима своју другу и коначну смрт.

Као и у случају четири римске силе из шеснаестог до двадесет другог стиха, Клеопатра као библијски симбол има више од једног значења, у зависности од контекста. Јулије ју је напустио 1798. године, када је уклоњена краљевска подршка, а затим њена смртна рана бива исцељена при недељном закону; али је десет царева из Откривења седамнаест коначно уништава огњем, када она доживљава своју другу и последњу смрт.

Kleopatra je simbol dvostruke prirode koju predstavljaju ateizam faraonskog Egipta i religiozna filozofija Grčke. Njena dvostruka priroda predstavlja državničko umeće Egipta i crkveno umeće Grčke. Grčka religiozna filozofija predstavljena je grčkom boginjom Atenom, koja je bila postavljena kao kip u svom hramu, zvanom Partenon. Atena je simbol mudrosti, i kao žena predstavlja religiju ljudskog obrazovanja, nasuprot božanskom obrazovanju.

Два рога Сједињених Држава јесу републиканизам и протестантизам, који су у Француској били предображени Египтом и Содомом. Египат је државничка вештина, а Содом је црквена вештина; стога се републиканизам поистовећује с Египтом, а протестантизам са Содомом.

Републиканизам је Египат, а протестантизам је Содом и Грчка. Симбол људског образовања јесте грчка богиња Атина, чији је храм био Партенон, који налази свог савременог двојника у храму Партенона у Нешвилу, Тенеси. Симбол покварене цркве која се у Сједињеним Државама, у време закона о недељи, сврстава уз републикански рог, представљен је као Клеопатра, Астарота, Салома и Содом.

Клеопатра приказује Фараонов атеизам и религију Грка. Религија која прати филозофију атеизма јесте обожавање грчког образовања. Исус увек приказује крај помоћу почетка, а дрво у врту с којег је било забрањено јести било је дрво познања добра и зла, које представља религију грчке филозофије коју сестра Вајт назива „вишим образовањем“. То поистовећује и наглашава Клеопатрину грчку религију мудрости као изопачени и кривотворени пандан истинском образовању у великој борби између Христа и Сотоне.

Нешвил, Тенеси, назива се „Атином југа“, а Клеопатра је била последња дословна царица југа. Последња царица југа била је праслика следећег и првог духовног цара југа, испуњеног у атеистичкој Француској. Атеистичка Француска је праслика Сједињених Држава, где је у Нешвилу, Тенесију, „Атини југа“, симболички представљен Партенон, храм богиње Атине. Храм се налази на адреси 2500 West End у Нешвилу. Број двадесет пет представља затворена врата три приче из двадесет пете главе Јеванђеља по Матеју. Клеопатра, као царица и „југа“ и „запада“, долази своме „крају“ у Атини југа.

Са овим разматрањима о Акцију, Клеопатри, Августу и Антонију враћамо се на двадесет четврти до тридесети стих једанаесте главе Данила. Можда је најнеодређенији део овог одломка онај где они говоре лажи за једним столом.

И срца ће оба та цара бити на зло, и за једним столом говориће лажи; али неће напредовати, јер ће крај бити у одређено време. Данило 11:27.

Време одређено у стиху је 330, крај „времена“ из двадесет четвртог стиха. Одређено време представља закон о недељи за Сједињене Америчке Државе, а такође представља и завршетак времена људске милости за свет. Пре закона о недељи, два цара, чија су срца усмерена да чине зло, говориће лажи један другоме за истим столом. Пре закона о недељи из шеснаестог и четрдесет првог стиха једанаесте главе Данила, два цара говориће лажи за истим столом, али њихове лажи неће успети. Ко су та два цара која говоре лажи један другоме? Пре него што одговоримо на ту мисао, подсетићу нас на неку симболику којом смо се претходно бавили у овој серији.

Четири римска владара представљају разноврсне пророчке симболе, у зависности од контекста у коме се посматрају. Иако су римски владари, као симбол они у суштини представљају пророчку историју древне Јуде док је прелазила из селевкидске превласти у превласт Римљана.

Помпеј је био војсковођа, а наредна три римска владара били су све сами Цезари. Јулије је, у односу на Августа, представљао два трострука савеза са два тријумвирата, први незванични, други званични. Сва четворица владара у одређеним контекстима представљају закон о

недељи. Помпеј је освојио славну земљу; Јулије, представљен са двадесет и три убодне ране, јесте први анђео, јер је он први Цезар, и он је праслика трећег анђела, а то је био Тиберије. Тиберије на крсту, што је закон о недељи, такође је представљен бројем двадесет и три, јер двадесет и три представља помирење; а крст је најсуштинскији део Христовог дела у сједињавању Његовог божанства са нашом људском природом. Дакле, Јулије и Тиберије су прва и трећа вест, представљени бројем двадесет и три.

Јулије није био романтична личност каквим га често приказују у холивудској предаји; био је немилосрдан човек, устремљен на власт. Тиберије је био гори од Јулија, јер се његова поквареност чак спомиње у самом стиху, будући да последње слово хебрејског алфабета има вредност двадесет и два, а прво слово један. Алфа је мања од омеге, а Тиберијева поквареност смештена је у двадесет и другом стиху, који одговара последњем слову хебрејског алфабета, а између две покварене личности које представљају Јулије и Тиберије налазио се Август. Август представља врхунац славе моћи и престижа Рима. Као супротност првој и трећој поруци, он је представљен словом тринаест, које је симбол побуне. Август је учврстио своје царство поковањем побуне Антонија и Клеопатре, најпознатије побуне у историји Рима.

Август је римска сила која је освојила трећу препреку и тиме је представљао закон о недељи, као и римску силу која влада током четрдесет и два симболичка месеца побуне из тринаесте главе Откривења. Када се постави испред закона о недељи, Помпеј је и 1798. и 1989. година, чиме Помпеј постаје симбол Антиоха Великог који окончава Четврти сиријски рат од 219. до 217. године пре Христа, у испуњењу десетог стиха једанаесте главе. Јулије Цезар се затим усклађује са стиховима једанаест и дванаест и са граничном битком, битком код Рафије 217. године пре Христа. Ту је Јулије такође Антиох Велики, а Август Цезар је такође Антиох Велики у бици код Панијума из петнаестог стиха. Потом је у шеснаестом стиху Тиберије закон о недељи, али он није Антиох Велики, јер је ту он Помпеј, пошто Исус увек крај приказује почетком. Тај стих означава крај Селеукидског царства, које представља праслику краја Сједињених Америчких Држава као шестог царства библијског пророштва.

Постоје још усклађивања која треба учинити у вези са четири римска владара, а та линија представља скривену историју четрдесетог стиха. Макавејска линија из двадесет трећег стиха такође илуструје скривену историју четрдесетог стиха. Затим се у двадесет четвртном стиху прича о паганском царском Риму представља једним временским раздобљем — три стотине шездесет година. Линија римске историје приказана од двадесет четвртог до тридесетог стиха такође је илустрација скривене историје четрдесетог стиха. Она се завршава у тридесет првом стиху, када се предмет мења са паганског на папски Рим. Пагански Рим је и даље у том стиху, али ту није представљен као четврто царство библијског пророштва, него као политичка сила која је 538. године поставила папство на престо. Године 538. папство је донело закон о недељи, тако да се тридесет први стих усклађује са шеснаестим и четрдесет првим стихом. Двадесет четврти стих увео је битку код Акцијума и историју повезану с том линијом.

Dvadeset četvrti stih označava vreme kada je paganski Rim počeo da vlada vrhovno tokom tri stotine i šezdeset godina, a zatim u trideset prvom stihu papski Rim počinje da vlada vrhovno tokom hiljadu dvesta i šezdeset godina. Početak i završetak te linije nose potpis Hristov, Alfe i Omega. U tim stihovima imamo istoriju Marka Antonija, Kleopatre i cara Avgusta. U šesnaestom stihu paganski Rim je osvojio Seleukidsko carstvo 65. godine pre Hrista, a potom Judu 63. godine pre Hrista. Treća prepreka kod Akcija 31. godine pre Hrista označila je kraj egipatskog kraljevstva, kao što su to nagovestile prve prepreke Seleukida 65. godine pre Hrista. Još jednom nalazimo potpis Prvoga i Poslednjega. Godina 65. pre Hrista bila je prva od tri prepreke i predstavljala je osvajanje cara severa, a 31. godina pre Hrista predstavljala je treću od tri prepreke i predstavljala je osvajanje cara juga. Juda, kao srednja prepreka od te tri prepreke, nalazila se u građanskom ratu unutar zidina Jerusalima kada je Pompej stigao 63. godine pre Hrista. Druga prepreka je simbol pobune.

Године 538. трећа препрека папском Риму била је уклоњена из града Рима. Та препрека били су Готи, и ту је отпочело пето царство библијског пророчанства, управо тамо где се четврто царство завршило. И као што је четврто царство отпочело код своје треће препреке, царство Египта било је поражено, као што је то било предсказано у првој препреци селевкидског царства. То показује да пророчко сведочанство које се налази у стиховима двадесет четвртом до тридесетог стиха представља линију коју такође треба сместити у скривену историју четрдесетог стиха. Из тог разлога, неопходно је размотрити различите пророчке односе које представљају Марко Антоније, Клеопатра, Јулије Цезар, Помпеј и Август Цезар.

Тако ли је најнејаснији део одломка, од двадесет четвртог до тридесетог стиха, онај када говоре лажи за једним столом?

И срца оба ова цара биће наклоњена злу, и за једним столом говориће лажи; али неће успети, јер ће крај доћи у време одређено. Данило 11:27.

Урија Смит поистовећује ова два цара са Марком Антонијем и Августом Цезаром.

„Стих двадесет и седам цитиран“

„Антоније и Цезар су некада били у савезу. Ипак, под плаштом пријатељства, обојица су тежили и сплеткарили ради свеопште власти. Њихова уверења о узајамном поштовању и пријатељству била су изјаве лицемера. Говорили су лажи за истим столом. Октавија, жена Антонијева и сестра Цезарева, изјавила је народу Рима у време када ју је Антоније отпустио, да је пристала да се уда за њега искључиво у нади да ће то послужити као залог јединства између Цезара и Антонија. Али та намера није успела. Дошло је до раскида; и у сукобу који је потом уследио, Цезар је изашао потпуно победоносан.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Када је Октавија указала да је њен брак са Антонијем био као залог јединства, тиме је био означен брачни савез који је раније у једанаестом поглављу био предобличен хеленистичким браком Беренике са селевкидским краљем Антиохом II Теом око 252. године пре Христа. Береника је била кћи Птолемеја II Филадельфа. Октавија и Береника

представљају дипломатске бракове или, пророчки, савезе. Стихови пет до десет приказују историју дипломатског брака између јужног и северног царства, а када су Марко Антоније и Октавијан, касније познат као Август Цезар, уговорили тај брак, они су такође поделили царство на исток и запад.

Брундизијски споразум (40. п. н. е.) био је преговарачко поравнање између Марка Антонија и Октавијана (потоњег Августа) ради разрешења напетости у Другом тријумвирату након готово грађанског рата. Он је подразумевао поделу римских територија (Антонију исток, Октавијану запад) и био је запечаћен Антонијевим браком са Октавијом (Октавијановом сестром). Године 39. п. н. е. истекао је првобитни петогодишњи рок Тријумвирата, па је Антоније отпловио у Италију са више од 300 бродова, којима у почетку није било допуштено да се искрцају у Брундизијуму, те су најзад пристали у Таренту. Октавијан се тамо састао с њим након дуготрајних посредовања до којих је дошло услед невољности Антонијеве војске да се бори против Октавијанове војске, и обрнуто. Октавија је одиграла кључну посредничку улогу, наговоривши Антонија да подржи Октавијана против Секста Помпеја. Они су обновили Тријумвират за још пет година (до 32. п. н. е.), при чему је Антоније дао Октавијану 120 бродова у замену за обећане трупе (које је Октавијан касније ускратио).

Године 32. пре Христа дошло је до отвореног раскида између двојице супарника. Односи су се погоршали услед пропаганде, Антонијеве усмерености ка истоку (са Клеопатром) и Октавијановог учвршћивања власти на западу. Октавијан је одбацио касније Антонијеве предлоге за конференцију пре Акцијума.

У дипломатском браку са северним царем (Антиохом) и јужним царем (Птоlemeјем), јужни цар је био тај који је дао невесту; у дипломатском браку Антонија (истока) и Октавијана (запада), невесту је обезбедио запад. Оба дипломатска брака су пропала, а онај који је дао кћер или сестру на крају је однео победу над силом која је прекршила савез.

Svedočanstvo trojice

На крају Селеукидског царства постојао је трећи савез у којем су се лажи говориле за једним столом. То се догодило у оквиру Петог сиријског рата (202–195. п. н. е.), када је Антиох III Велики искористио слабост Птоlemeјског краљевства након смрти Птоlemeја IV Филопатора 204. године п. н. е. Птоlemeј V Епифан (Птоlemeј V) ступио је на престо као дете (око 5–6 година), остављајући Египат под управом намесника и изложен унутрашњем расулу, домородачким побунама и спољашњим претњама.

Антиох Магнус је већ био извршио најезду и заузео велики део птоlemeјских територија у Келесирији, Палестини и Малој Азији након победа као што је била битка код Панијума (200. п. н. е.). Уместо да у потпуности освоји Египат (што је носило ризик од римске интервенције, будући да је Рим вршио притисак на њега да се клони одређених области), он је прибегао дипломатском брачном савезу у својству фигуре „заштитника“. Године 197/195. п. н. е., као део мировног уговора којим је окончан рат, Антиох Магнус је верио, а потом и удао своју младу кћер Клеопатру I Сиру (такође називану Клеопатра Сира) за дечака

Птоlemeја V (брак је склопљен 193. п. н. е. у Рафији; Птоlemeј је имао 16, а Клеопатра 10 година).

Ово је било представљено као великодушан гест: Антиох се поставио као савезник и „заштитник“ младог цара, обезбеђујући мир док је задржавао стечене добитке у Азији. Брак му је дао посредан утицај над Египтом преко његове кћери (надао се да ће она остати верна својим селевкидским коренима и деловати као просиријски глас на Птоlemeјском двору). Лукавство се изјавило, јер је Клеопатра стала уз свога мужа и Египат, а не уз свога оца, поткопавајући Антиохову дугорочну контролу. Ово одражава Брундизијски пакт (40. п. н. е.) и било је повезано с римским догађајима на неколико начина.

Као што се Антоније оженио Октавијом (сестром Октавијана) да би повезао супарничке силе после замало избијеног рата, тако је Антиох употребио удају своје кћери за Птоlemeја V да озваничи привремени мир и територијалну поделу (Селеукиди су задржали освајања на северу, а Птоlemeј Египат на југу).

Антиох је деловао као *de facto* старатељ над дететом-краљем Птоlemeјем V (посредством породичних веза), слично томе како су се Октавијан (и Тријумвират) постављали усред вакуума моћи или супарништава. У оба случаја, „јача“ личност (Антиох/Октавијан) настојала је да стекне утицај над рањивим панданом посредством сродства. Оба аранжмана донела су краткорочну стабилност, али „нису напредовала“ дугорочно услед дубинског неповерења — Клеопатра је била наклоњена Египту (чиме је поткопавала Антиоха), док је Антонијево усмерење ка истоку (Клеопатра VII) довело до распада са Октавијаном.

Малолетство Птоlemeја V под намесницима одражава нестабилност након смрти Јулија Цезара (која је довела до образовања Тријумвирата и борби за власт). Брак Беренике са Антиохом означио је почетак историје Селеукидског царства у једанаестом поглављу Данила, а брак кћери Антиоха Великог са египатским дечаком-царем означио је завршетак Селеукидског царства. Окончање брака Марка Антонија са Октавијом означило је крај Птоlemeјског царства. Окончање Јуде као Божјег заветног народа догодило се на крсту, а то јудејско царство започело је са Макавејцима и савезом који су склопили са Римом. Све ове пророчке линије представљене су унутар наратива једанаестог поглавља Данила, и све су усклађене са скривеном историјом четрдесетог стиха. Почев од петог стиха, имамо савез Беренике, који води ка Антиоху Великом и савезу његове кћери Клеопатре Сире, који се одиграва у историји Макавејаца из двадесет трећег стиха. Макавејци постају део те линије на основу своје побуне против Антиоха Епифана, једног од последњих из селеукидске династије.

Антиох Епифан је онај Антиох који је био у Египту 168. године пре н. е., близу Александрије, током Шестог сиријског рата. Антиох Епифан је био извршио инвазију на Египат и био је надомак освајања Александрије. Птоlemeјски владари затражили су помоћ од Рима. Рим је послао Попилија Лената (само са малом пратњом — без војске) да пренесе ултиматум Сената; Антиох мора одмах да се повуче из Египта и са Кипра, или ће се суочити са ратом против Рима. Када је Антиох примио писмо и затражио време да се посаветује са

својим саветницима, Попилије — описан као строг и надмен — узео је свој штап и повукао круг у песку око краљевих ногу. Потом је изјавио: „Пре него што иступиш из тог круга, дај ми одговор који ћу изнети пред Сенат.“

Значење је било јасно; Антиох није могао да напусти круг а да се не обавезе на римске захтеве — ако би га прешао без споразума, то би значило рат. Запрепашћен и понижен, Антиох је накратко оклевао, али је потом пристао да се повинује, повукао своје снаге из Египта и вратио се у Сирију. Овај смели дипломатски чин (подржан све већим угледам Рима као силе) изнудио је повлачење без битке, показујући растућу превласт Рима у источном Медитерану. Често се наводи као порекло израза „повући црту у песку“ (иако је то дословно био круг).

Антиох Епифан је такође постао протестантско разумевање силе која се уздиже, пада и утврђује виђење у четрнаестом стиху једанаесте главе Данила.

И у то време многи ће устати на краља југа; и насилници између твога народа подићи ће се да утврде виђење, али ће пасти. Данило 11:14.

Антиох IV Епифан владао је од 175. до 164. пре н. е. и био је осми од тринаесторице селевкидских царева. Настојао је да наметне хеленистичку културу и уједини своје царство под грчким верским обичајима. Опљачкао је Храм 169. пре н. е., забранио јеврејске обреде (обрезање, држање суботе, проучавање Торе) и наметнуо приношење жртава паганским боговима. У децембру 167. пре н. е. подигао је пагански жртвеник (Зевсу) поврх јеврејског жртвеника за паљенице у Храму и жртвовао свињу, заједно с другим скрнавим делима. Ово скрнављење било је последња кап за побожне Јевреје, који су га видели као крајње нарушавање светости Храма и Божијег закона. То је изазвало тренутан отпор када је Мататија (свештеник из Модина) одбио наредбу једног селевкидског службеника да принесе жртву паганским боговима и убио отпалог Јеврејина и тог службеника, а затим побегао у брда са својим синовима (будућим Макавејима). То је распламсало герилски рат и устанак од 167. до 160. пре н. е., чији је циљ био да се обнови јеврејско богослужење, што је довело до поновног посвећења Храма (Ханука) 164. пре н. е. под Јудом Макавејем.

На почетку и на крају Селеукидског царства постојао је значајан савез, представљен дипломатским браком, који је у себи садржао елемент поделе било на исток и запад, било на север и југ. Како је Селеукидско царство слабило, Антиох Епифан постаје симбол растуће римске силе и тежиште огорчења Макавејаца. Касније у историји он постаје кривотворина пророчког симбола који успоставља визију. Сила у двадесет другом стиху једанаестог поглавља бива сломљена када је сломљен кнез савеза.

И мишицама поплаве биће преплављени пред њим и биће сломљени; да, и кнез завета. Данило 11:22.

Владавина Антиоха Епифана окончала се 164. године пре Христа, готово две стотине година пре него што је Христос, „кнез завета“, био „сломљен“ на крсту. Оно што овде желимо да запазимо јесте да је Селеукидско царство започело и окончало се дипломатским браком

склопљеним по уговору, при чему је превара између двеју страна ствар историјског записа. Током владавине Антиоха Епифана отпочела је Макавејска побуна, која је била праслика Америчке револуције. У историји Макавеја, њихова борба да збаце селеукидску власт укључивала је значајан савез са Римом. Стих који непосредно указује на тај савез уједно непосредно приказује Рим као онога који поступа преварно, односно који говори лажи за преговарачким столом.

И после савеза склопљеног с њим, радиће преварно; јер ће доћи и оснажиће се с малим народом. Данило 11:23.

Свака пророчка линија која претходи времену краја у четрдесетом стиху садржи прекршени завет. Урија Смит, коментаришући у тридесетом стиху „оне који остављају свети завет“, бележи следеће:

„Гнев против завета;’ то јест, против Светога писма, књиге завета. Преврат ове природе извршен је у Риму. Херули, Готи и Вандали, који су освојили Рим, прихватили су аријанску веру и постали непријатељи Католичке цркве. Нарочито ради истребљења те јереси Јустинијан је одредио папу за поглавара цркве и исправитеља јеретика. Библија је убрзо почела да се сматра опасном књигом коју обичан народ не треба да чита, него су сва спорна питања морала бити подношена папи. Тако је срамоћење нагомилано на Божју реч. А римски цареви, чији је источни део још увек трајао, били су у споразуму, или су се тајно саглашавали, са Римском црквом, која је напустила завет и сачинила велики отпад, ради сузбијања ‘јереси’. Човек греха био је уздигнут на свој дрски престо поразом аријанских Гота, који су тада држали Рим, године 538. после Христа.” Урија Смит, Данило и Откривење, 281.

Пети стих једанаесте главе Данила означава линију историје у којој цар југа обезбеђује дипломатску невесту као симбол савеза који је потом прекршио цар севера. Одмазда цара југа представљала је праслику одмазде Наполеоновог духовног цара југа против папског цара севера 1798. године. Прекршени савез из стихова пет до девет представљао је праслику Наполеоновог прекршеног Толентинског уговора, који је представљао праслику Путинове тврдње о прекршеном савезу од стране НАТО-а. Наполеонова одмазда представљала је праслику Путинове одмазде против Украјине 2014. године. Одмазда Антиоха Великог у десетом стиху, којом се окончава Четврти сиријски рат, подудара се са Наполеоном 1798. године, а такође и са Путином 2014. године. После битке код Панијума у петнаестом стиху 200. године пре Христа, Антиох је приредио дипломатски брак са скривеном намером да стави Египат под своју власт без употребе војне чизме на терену. Престо Антиоха Великог прешао је на његовог сина, који је био убијен, што је довело најмлађег сина Антиоха Великог, Антиоха Епифана, на престо. Његови поступци у спровођењу грчких обичаја и религије довели су до Макавејског устанка, који је водио ка лажљивом савезу са Римом у двадесет трећем стиху. Двадесет четврти стих уводи пагански Рим и указује на сто лажи Антонија и Августа. У тридесетом стиху пагански Рим ступа у дијалог са папском црквом, која је означена као они који су прекршили свети завет.

Стихови од двадесет четвртог до тридесетог представљају сведочанство паганског Рима, а стихови од тридесет првог до четрдесетог пружају сведочанство папског Рима. Сваки ред у Данилу 11, од првог стиха па све до четрдесетог, представља пророчку линију која се примењује у скривеној историји четрдесетог стиха. Линија Селеукидског царства, линија Птолемејског царства, линија јудејског царства Макавејаца, линија паганског Рима и линија папског Рима — све оне илуструју историју од 1989. године до недељног закона. Свака од тих линија препознаје прекршени савез као главни елемент те историје.

Рим је тај који успоставља виђење из Данила једанаест, а и пророчки савези преваре паганског и папског Рима означени су као прогресивни и као догађаји који су се збили пре него што је Рим врховно владао током својих одговарајућих и засебних пророчких раздобља. Обе силе су означиле почетак пророчног раздобља превласти као тренутак када је била савладана њихова трећа препрека. Пре скорог доношења закона о недељи у Сједињеним Државама постојаће савез преваре између две силе. Четири пута су те две силе биле цареви југа и севера: једном између славне земље Јуде и Рима, једном између два дела римског тријумвирата и једном између паганског и папског Рима. У оба преварна савеза који се тичу Рима, радило се о савезу између једне половине Римског царства, било Антонија са истока, Августа са запада, или паганског Рима са истока и папског Рима са запада. Четири савеза преваре између царева севера и југа, два између царева истока и запада и један између онога који ће ускоро бити цар севера и славне земље.

Овим се завршава наше почетно излагање о књизи пророка Данила. Серија „Панијум“ представља завршетак серије о књизи пророка Данила, која је увод у скривену историју четрдесетог стиха, коју ћемо наставити да разматрамо у следећем чланку.